

Rahav

Rahav

Citind frumoasa istorisire din Iosua 2, inimile noastre se bucură odată mai mult constatând modul minunat în care Dumnezeu răsplătește din plin credința oamenilor. Rahav era o femeie canaanită; ea aparținea unuia dintre popoarele păgâne destinate unei complete distrugerii în momentul când Israel avea să ia în stăpânire țara. Deși o femeie imorală, ea era animată de o credință vie și se află pe lista celor ce au fost onorați pentru credința lor în Evrei 11.

Iată ce spune ea oamenilor veniți să cerceteze țara: „Știu că Domnul v-a dat țara... Fiindcă am auzit cum, la ieșirea voastră din Egipt, Domnul a secat înaintea voastră apele Mării Roșii" (Iosua 2.9-10). Acesta este limbajul credinței: „Știu", și nu „presupun" sau „nădăjduiesc." Credința vine în urma auzirii; la Ierihon toată lumea a auzit, însă numai Rahav a crezut — ea a avut credință — numai ea a știut. Să mai remarcăm și caracterul individual al credinței: „Ea zice: „Noi am auzit" dar nu și: „Noi știm", ci „Eu știu." Ea știa că Iehova, Domnul, dăduse țara aceasta lui Israel; ea știa că o judecată sigură, aducătoare de distrugere, avea să cadă asupra țării. De altă parte, Rahav pledează nu numai pentru salvarea propriei sale vieți, ci adaugă: „jurați-mi pe Domnul că veți avea față de casa tatălui meu aceeași bunăvoință pe care am avut-o eu față de voi. Dați-mi un semn sigur că veți lăsa cu viață pe tatăl meu, pe mama mea, pe frații mei, pe surorile mele, și pe toți ai lor, și că ne veți scăpa sufletele de la moarte" (versetele 12-13). Cum răspunde Dumnezeu? îi reproșează o asemenea cerere? El ar fi putut să îi spună: „Rahav, tu vei fi salvată, dar credința ta nu este suficientă pentru salvarea familiei tale întregi." Însă iată că promisiunea lui Dumnezeu se răsfărânge peste „toată familia tatălui său" (versetul 18). Aceste cuvinte ne reamintesc asigurarea dată temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta!" (Faptele Apostolilor 16.31). Nu trebuie să înțelegem cumva din toate acestea că nu ar fi necesară credința personală. Din contră, ea este absolut trebuincioasă, dar Dumnezeu îngăduie ca credința unui singur om să întindă drepturile Sale asupra întregii case. Rahav nu înțelege prin acest cuvânt „casă" ceea ce, de regulă, înțelegem noi astăzi, unele persoane încercând a dovedi că nu ar fi existat copii în „casele" din Noul Testament (vedeți Faptele Apostolilor 16.15; 16.31, 33, 34; 1 Corinteni 1.16; 16.15). Ei ar voi să spună cu aceas-ta că nu ar trebui să ducem și pe copiii noștri acolo unde mergem noi spre a ne bucura de binecu-vântarea divină; nimic mai opus învâțăturii Scrip-turii și harului suveran al lui Dumnezeu.

Când iscoadele au venit pentru a o scoate pe Rahav din cetate, departe de casa ocrotită datorită funiei cu fir cărămiziu, ei au scos afară „pe Rahav, pe tatăl său, pe mama sa, pe frații săi și pe toți cei ce erau la ea; au scos afară pe toți cei din familia ei și i-a așezat afară din tabăra lui Israel" (6.23). Lui Dumnezeu îi place să ne păstreze aminirea acestei femei, a credinței căreia i s-ar fi putut răspunde ca altei femei canaanite: „O, femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se cum voiești!" (Matei 15.28). Dumnezeu nu refuză binecuvântarea Sa pentru familiile noastre; din contră, dacă le luăm cu noi pentru a se bucura de această binecuvântare, facem dovada încrederii în puterea harului Lui; dacă nu-i luăm pe ai noștri cu noi înseamnă că nu cunoaștem sau nu credem în puternicul Lui har.

Mântuirea „întregii familii" nu era decât începutul răsplătirii pentru Rahav. Cunoaștem noi pe soțul și pe fiul ei? La Ierihon era o prostituată, dar ce avea să devină în Israel? Ea s-a căsătorit cu Salmon (Matei 1.5), fiul lui Nașon, domnitorul fiilor lui Iuda (1 Cronici 2.11), căpetenia seminției care a pornit prima să străbată pustia (Numeri 10.14). Astfel Rahav a intrat direct în linia de rudenie regală a lui Israel, în una din familiile cele mai onorabile, devenind unul dintre strămoșii lui Mesia; ea se numără chiar printre cele patru femei numite în genealogia Domnului.

Să ne mai oprim la un detaliu. Sora lui Nașon, Eliseba (astăzi Elisabeta) s-a căsătorit cu Aaron, marele preot. Ce loc pentru o prostituată canaanită! Nora unui prinț israelit, nepoata prin alianță a unui mare preot, numită cu propriul ei nume în genealogia Mesiei, unde nu sunt citate nici chiar numele Sarei, Rebecă și Rahelei, menționată și pe lista celor ce s-au distins prin credința lor, în Evrei 11; în plus, Dumnezeu i-a dat un fiu, Boaz (putere), care a luat ca soție pe Rut Moabita, de asemenea numită în genealogia Mesiei; Boaz și Rut au fost străbunii regelui David. Am mai putea vorbi și de „marea răsplătire" primită de Rahav pentru cre-dința ei, amintindu-ne de acest pasaj din Psalmul 127.3: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El."